



Tuần Báo Vô Vi

Quy Hội Tình Người

10 tháng 05 năm 2009

Số 44

Thiền Viện Vô Vi Quy Hội Tình Người

51 Malone Rd,

Mareeba, QLD 4880, Australia

Chi tiết liên lạc: 4 New Ross Lane,
Waterford, WA 6152, Australia

Tel/Fax: +61 (8) 9450 7416

Di động: 0422 091358

Email: quyhointinhnguoi@gmail.com

Website: www.quyhointinhnguoi.org

Tuần này:

- Mục Bé Tám
- Lời Vàng Tiếng Ngọc
- Sinh Hoạt Bạn Đạo
- Vườn Thơ Bạn Đạo
- Thi Ca của Đức Thầy

Tờ báo hàng tuần của Thiền Viện Quy Hội Tình Người dành riêng phục vụ cho bạn đạo Vô Vi thế giới

Mục Bé Tám

Copyright by Lương Sĩ Hằng. All rights reserved.

Thưa các bạn,

Mục Bé Tám, viết qua tâm KHÔNG, liên hệ với từ quang của Đại Bi, nó cũng là một liều thuốc trị tâm bệnh và giải tỏa uất khí của tim, gan và thận. Không nên cắt xén bất cứ giai đoạn nào, có Đạo Tâm thì sẽ hiểu chiều sâu của Mục Bé Tám. Ước mong các bạn thực hành đúng đắn, thì sẽ cảm thông chiều hướng phát triển của tâm linh.

Kính bái,
Bé Tám



Phần câu hỏi dành cho buổi sinh hoạt “Mục Bé Tám”:

- 1) Thiền đường và thiền viện mở đến lúc nào mới hoàn toàn đóng lại ?
- 2) Sách vở tặng miễn phí bao nhiêu năm nay tiền đâu mà in ra ?
- 3) Tại sao họ không để dành tiền để ăn uống chơi vui cho mạnh khỏe, ngược lại bỏ tiền ra in thành sách và còn năn nỉ họ đọc ?
- 4) Tình thương là gì ?
- 5) Lễ Vu Lan, Bé có bày ra lễ lộc gì không ?
- 6) Hạnh bố thí do đâu mà có ?
- 7) Không biết được tâm từ bi thì sao ?

Copyright © 2009 Quy Hội Tình Người. All rights reserved.

Ngày 24 tháng 08 năm 1991 1) Hỏi : Thiền đường và thiền viện mở đến lúc nào mới hoàn toàn đóng lại ? Đáp : Thưa, thiền viện và thiền đường do tâm của người tu đề ra, đóng hay mở cũng do tâm hướng thiện, chứ không phải là một cơ cấu tranh chấp và tạo loạn, đưa tin cho nhau và nghiên cứu những điều lợi ích cho tâm lẫn thân, nói tóm lại nó là nơi tìm lại sức khỏe và tâm linh, hữu ích cho các tầng lớp nhơn sinh tại đất.	2) Hỏi : Sách vở tặng miễn phí bao nhiêu năm nay tiền đâu mà in ra ? Đáp : Thưa, do sự phát tâm của mọi người mà hình thành.
3) Hỏi : Tại sao họ không để dành tiền để ăn uống chơi vui cho mạnh khỏe, ngược lại bỏ tiền ra in thành sách và còn năn nỉ họ đọc ? Đáp : Thưa, sách vở là ghi chép thành quả của người tu tiến bước, lúc nào cũng muốn cho người kế tiếp tiến thân, nó cũng là từ trong nguyên khí từ bi mà ra, cho nên lúc nào cũng có người phát tâm, tặng cho những người kế tiếp, nó cũng là cơ hội phát triển tâm linh của đọc giả.	4) Hỏi : Tình thương là gì ? Đáp : Thưa, tình thương là sự phát tâm dành cho những người kế tiếp, cho nên Vô Vi từ người đi trước cho đến người đi sau đều phát tâm đồng đều, tạo ra một khí trầm hoa đua nở, hoa hạnh đức dâng Trời Phật nghìn năm không héo.
5) Hỏi : Lễ Vu Lan, Bé có bày ra lễ lộc gì không ? Đáp : Thưa, Bé chỉ biết thiền nhiều, ảnh hưởng cho mọi tâm linh được tiến hóa mà thôi, kẻ chết cũng như người sống thấy thấy đều có cơ hội tiến hóa như nhau, nhìn qua sự thật chứng minh là loài người càng ngày càng đông, nhưng vẫn sống trong luật nhân quả riêng biệt, thích hợp theo chân động của vũ trụ quang.	
6) Hỏi : Hạnh bố thí do đâu mà có ? Đáp : Thưa, hạnh bố thí do tâm từ bi xuất phát tia từ quang tận độ mà hình thành.	7) Hỏi : Không biết được tâm từ bi thì sao ? Đáp : Thưa, chỉ biết lợi dụng và chèn ép lẫn nhau, càng ngày càng yếu hèn mang tâm cầu xin và gỡ gạc sự thua lỗ của tâm thân, mờ mịt không thấy chơn lý và cũng chẳng thấy sự phát triển của tâm linh.

Lời Vàng Tiếng Ngọc

Thuyết Pháp 02 (tiếp theo)

...

Bạn Đạo: (nghe không rõ).

Thầy: Mà ông đi chấp với con người là ông tu không được, cho nên mấy ông Thầy ông nói rất rõ. Ông nên y Pháp đi, kệ tôi tôi làm gì tôi, nhưng mà ông y Pháp đi, tại vì mình mù chớ cũng không phải ông Thầy mù. Ông Thầy ông nói một câu là vô trách nhiệm, ông không có trách nhiệm. Ông nên phải y Pháp, quy y Pháp, chớ không có phải quy y Nhân, nếu mà ông theo tôi là ông chết, còn ông theo Pháp là ông sống. Ông Thầy ông nói rõ ràng mà tại mình thiếu sáng suốt, ý không phải ông Thầy mù. Ông cũng mù như ta, ông đi tìm cái pháp, mà ông đem cái pháp ra đồng cho chúng ta đồng nghiên cứu với ông, mà chúng ta phải quy y pháp mới được, phải đi theo cái pháp mới được, tại vì chúng ta đi sai rồi chúng ta nói ông mù, là cái đó là mình có lỗi, hai người đồng mù hiểu hơn.

Bạn Đạo: (nghe không rõ).

Thầy: Nó phóng nó đi ra, nó xuất phóng nó đi ra và nó ăn cái thanh khí điển thấy không? Chớ nó cũng ăn ngũ iả đầy đủ hết à, nó phóng nó xuất ra, rồi nó ăn cái thanh khí điển rồi nó đi tới định, phần ở bên trên. Còn bên dưới ở thế gian là thuộc về thể xác cũng ăn ngũ iả. À, mình hai nơi đời đạo song tu, cho nên các bạn tu đây rồi một thời gian thấy cái bộ đầu nó thay đổi thấy khác, thấy nó rần rần rần trên bộ đầu. Rồi tôi bắt đầu ngồi mê, thiền một tiếng, hai tiếng. Hồi chớ một tiếng, hai tiếng mà không có đi đâu hết làm sao chịu được. Nó có cái chỗ thoát đi ở đâu chứ, rồi nó xuất ra, và nó ăn cái thanh khí điển ở bên trên, cái phần hồn được, rồi sau này nó tịnh nó mới ngủ, còn phóng là nó xuất ra nó cũng như là bài tiết. Nó đi ra, ăn ngũ iả rõ ràng, mà đời đạo song tu. Ở thế gian bản thể chúng ta cũng làm cái công chuyện đó, mà phần hồn cũng làm công chuyện đó. Tu là cốt yếu để cho phần hồn tự sửa, tự tiến, tự hưởng lại cái nguyên căn hồi trước, chớ hồi nãy tui nói cái hồn đâu có xài tiền, nhưng mà mà hồn chỉ có xài điển, không có đủ điển cái hồn đâu có sống được, đâu có trụ được, không đủ điển thì cái hồn phải tan, mà chúng ta tu càng ngày càng trụ cái thanh khí điển đi lên. Cho nên ngồi năm, sáu tiếng đồng hồ đi đâu, nếu mà cái mạch đốc ở trong cơ thể và luồng điển nó không có chỗ luân chuyển tiến giải, nó ngồi không được. Nó nặng, nó trĩ cái bản thể ngồi không được. Nó khai thông ở bên trong rồi nó có cái năng tiến giải của nó, nó mới ngồi được lâu. Nó thông ở bên trên nó mới ngồi được lâu, đó thì nó đương làm việc ở bên trên đời đạo song tu rõ ràng, không có mù. Còn không phải đời là đạo song tu, miệng thì lầy cái đạo mà nói, đời thì tìm cách gạt hơn thiên hạ cũng là đời đạo song tu. Đời phải khôn chớ, gạt người đó tôi có tiền phải đời khôn không? Còn đạo phải học hết mấy kinh đạo tôi nói chơi, cũng là đời đạo song tu.

Bạn Đạo: (nghe không rõ).

Thầy: Cái này sửa cơ thể, hưởng được cái thanh khí điển trực tiếp cho phần hồn và hoá giải một phần cho cơ thể. Cho nên cái người tu mà ngồi thiền được rồi, thì mặt mày của cụ, ông cũng không có muốn nói nhiều, nhưng mà tôi muốn khư ông ra để ông nói chuyện, chứ thiệt ra ông ngồi nhắm mắt còn sướng hơn ông nói. Cái mặt ông tươi thấy không, cái điển của ông sáng, ông được bồi bổ cho cơ thể ông. Thế gian nó cứ vọng động, nó động, nó muốn buộc ông chấp như hồi xưa, chấp không được. Ông ngồi ông nhắm mắt luôn một chập rồi nó cũng rút đi lên, nó rút nó mới giải được cái tà xâm. Còn nếu chúng ta thiền mà thấy nó không mê, không rút đi lên, thì nó ở lại vọng động nó dòn một cục trong nội tâm. Soi hồn cũng nhớ công chuyện đó, giận ai, giận chồng, soi hồn rồi thấy thẳng cha đó vậy, thấy nó ra hết cái công chuyện trước mặt. Bây giờ phải làm sao trị, nó có cái chương trình trị ông chồng nó. Nó có hết trị, rồi như mình cứ kèm nó đi, để coi thử nó ra bằng cách nào, coi thử mấy giỏi bằng cách nào, giỏi bằng chư Tiên chư Phật không. Chư Tiên chư Phật bắt chiến tự nhiên thành, không có đánh mà thành công, thấy không? Không có trị nhưng mà họ hàng phục, làm sao tiến được về Thiên Tiên với Phật giới.

Hồi chớ cái suy tư của mình nó hay hơn không, nếu cái suy tư của mình mà tự nhiên mình có thể chuyển hoá được đối phương đó thì nó hay. Còn mình còn phải đi hành động tới la lô thiên hạ nó không hay, cái đó

thuộc về vô rồi, mà trong cái thanh tịnh có thể hoá giải được, bất chiến tự nhiên thành, cái đó mình tiến lên. Cho nên đằng này nó có cái pháp rất khôn cho các bà, các cô, các anh, các chị ở đây có cái lưỡi. Cái lưỡi nó nhiều chuyện lắm, nó cãi câu này, câu kia, câu nọ cái nó đụng chạm. Rồi bây giờ mình có đây rồi, nó chỉ hướng giải lên trên, nó không có bị kẹt nữa, nhưng mà cho nó có ra cả chương trình tranh đấu đi nữa, rồi một chập nó cũng hết. Chúng ta cứ giữ nó cấm không cho nó nói, không lấy cái vô mà lấy cái điển lấy cái hào quang để tiến giải đỡ cực, thì một thời gian thấy đối phương ăn năn hối cải, thì mình thấy pháp hay hay là dỡ. Cái làm thình thảng hay là cái nói chuyện nhiều thảng, rồi mình phân ra động tịnh rõ ràng, đời đạo song tu. Cho nên cái pháp đằng này nó thấy vậy chớ ngồi làm thình vậy chớ học cái khôn không, chớ không có học cái ngu, không có học cái ngu đâu, mà cãi chối chối..... cái đó là đi xuống chớ không có đi lên được, một chập mình ừ hơi. Ông về, mình cứ bắt mạch cái mình cứ việc cãi thét một chập rồi mình nặng ngực. Xiu! Cái ông đi mất rồi (Thầy cười). Đó, sự thật nó vậy. Cho nên học phải học cái khôn mà, muốn khôn là phải ngoan, đi tới thanh tịnh là phải ngoan, còn động không có ngoan.

Chiều họ để dẫn giải họ, chiều họ để xây dựng cho họ, không phải là chiều họ để cho họ chìm luôn đâu, cái pháp này không để cho họ chìm luôn. Cho nên nhiều người họ gây lộn với tôi, họ tức giận gia đình tới họ đổ hết trong đầu tôi. Tôi nói một chập, tôi đưa cái hay của họ lên họ thấy họ nhẹ, họ mất luôn cái vọng động. Họ làm cho họ thêm tâm tối, họ làm cho cái đám mây nó cuồng cuồng trong nội tâm của họ, rồi đằng này tôi chiếu giải, tôi lãnh mấy cái đám mù đó, rồi tôi về tôi làm cái hết, rồi đằng đó nó lấy cái thanh.

Mỗi người đều có cái sự sáng suốt, mỗi người có thể đi tới cái sự hoà giải rất tốt đẹp, thanh tịnh cao quý của Quán Âm. Đàn bà phải nhớ cái gương lành của Quán Âm rất cao quý. Ai hại người, người cũng muốn cứu người, chớ người không có bao giờ muốn giết người. Đức Phật cũng vậy, lấy cái thanh tịnh để chuyển hoá tất cả, lấy cái thanh tịnh để mọi người tự xét lấy cái sự sai lầm của họ. Cho nên cái phương pháp này nó sẽ đưa bạn tới cái bến giác rõ ràng phân minh, đời giác đời, đạo giác đạo, hai lối chớ không phải là bạn lệ thuộc bởi một ai, không có phải bị lệ thuộc bởi một ai, không có phải lệ thuộc bởi cái pháp này, nhưng mà chúng ta tiến hòa nơi cái pháp này, rồi chúng ta đạt tới vô cực vô biên, chớ chúng ta không phải lệ thuộc một người nào dạy chúng ta, khỏi phải cảm ơn một ai, còn nhớ sự cảm ơn còn lệ thuộc. Hoà đồng với họ là cảm ơn họ, tiến gần tới họ mới cảm ơn họ.

Bạn Đạo: Bà cụ có bùa không gọi ông Tám được, cái bà mập....

Thầy: Nói bà cụ, nói mập mập mịch lòng người ta, nói tầm bậy (tất cả đều cười) nói bà cụ.

Bạn Đạo: Bà cụ, bởi tôi thấy mập tôi nói mập chớ có gì đâu.

Thầy: Nói mập bộ chú muốn đánh giá cao sao (Thầy cười)

Bạn Đạo: Giống bà Trung, kêu bà mập Trung cũng vậy....

Thầy: Cho nên các bạn thấy bao nhiêu bùa, tại sao bà cụ này phải xin nhiều bùa, là cái tâm thần bà yếu. Bà muốn có một sự hỗ trợ vững chãi cho đời sống của bà, hỏi cái lỗi của ai mà bà phải gặp những cái chuyện này. Cái lỗi của cộng đồng nhân sinh xã hội, không đem lại một cái gì vững chắc cho đời sống của bà cụ. Bà cụ đang lo không ai biết tôi bằng thiêng liêng, không ai giúp tôi bằng thiêng liêng, thành ra sanh ra cái bản tánh ỷ lại, rồi tưởng vô chùa là tôi được giải thoát xin cái bùa; gặp Sư, Sư lúc nào cũng từ bi cho một cái bùa bình an mà thôi. Bởi khi mà chúng ta muốn xin cái bùa, thì chúng ta đặt một cái lòng tin vô cái bùa đó rồi, về cái tâm lý thì nó đỡ một phần bình an, bắt đầu từ ngày hôm nay.

Rồi bạn tu về Vô Vi này đó không cần bùa là tại sao? Mỗi đêm các bạn được giải bùa, mở luồng thần kinh nẻo hốc nó quanh quanh còn nhiều hơn huyền diệu hơn cái bùa này, nó mở cái điển nó đi lên, giải toả cái uất khí ở bên trong. Thì đêm nào mình cũng về được cái bùa sáng suốt, chớ không phải cái bùa kêu bằng ỷ lại, nắm cái bùa mà không biết nguyên kinh mạch lạc của cái bùa. Cái bùa này nó có cái ý tứ ở trong đó. Nó có cái nguyên kinh mạch lạc do cái đức tin của con người mà nó dẫn giải. Thành ra cái bùa nào nó cũng có cái hay ở trong đó, nhưng mà người phàm không hiểu, xin được cái bùa này rồi xin cái bùa khác. Rồi ông kia nói hay hơn, chắc là ông hỏi trước ông cho tôi không hay tôi xin cái nữa thấy không, rồi xin cái nữa. Bùa với bùa đánh lộn, tới hồi đó nói tại sao mầy nhất tâm mầy tin tao, rồi bây giờ tin người này. Nó xâm chiếm tư tưởng, chính mình đem ra một đồng bùa dóm đó mình thấy mình lộn xộn quá rồi. Bây giờ không biết tin

Thầy nào, mà không biết tin Thánh nào.

Đằng này chúng ta tin có cái cộng đồng thanh điển của Trời Đất thôi thì nó mới tiến tới được, cho nên cái sự sai lầm này không phải riêng một mình bà cụ, nhưng mà nhiều người cũng đã và đang bị. Rồi tu cái Vô Vi mình cắt qua một bên đi không sao, những vị đó không trách, nhưng mà chúng ta tu đây rồi, chúng ta thấy cái bùa của chúng ta nó mạnh lắm, bởi vì cái luồng điển là chơn chánh mới vẽ được bùa, mà điển chúng ta hòa giải với thanh điển của Trời Đất thì cái bùa đó nó rộng rãi ghê lắm, cởi mở ghê lắm, đi tới đâu không có bị cái tà xâm. Thôi, tôi xin giải.

Chúng ta tu chúng ta bằng lòng tự sửa, để hòa giải với tất cả, đó mới là người tu, còn không có chấp nhận bằng lòng tự sửa để hoà giải với tất cả, người đó không phải người tu, đặt đủ thứ lễ nghi là không có tu được, không bao giờ tiến tới cái cộng đồng chư Phật chư Tiên. Cho nên đằng này cái pháp Soi Hồn, mà các bạn soi hồn vô là cái điển nó phải cộng đồng, ngay cái trung ương này được tiến giải, hòa giải với cái điển của chư Phật, nó thừa tiếp thăng tiến đi lên, chứ không phải tu mà chúng ta còn sợ, không dám gần Đức Phật. Cho nên cái phương pháp công phu này chúng ta chấp nhận sửa để tiến mới được, còn không chịu chấp nhận sửa để tiến không bao giờ được, không bao giờ tu được. Thét rồi nam phụ lão ấu đi trong cái tinh thần tráng kiện cởi mở, chứ không có bị lỗi cuốn bởi ngoại cảnh nữa.

Bởi bên trên nó đâu có so đo với chúng ta, người thể gian mới so đo, bên trên kêu bằng cởi mở, mà chúng ta mở được bộ đầu thì chúng ta tận hưởng, một cái kho vô tận để dẫn tiến, vạn linh trong cái cơ thể của ta hồn vía có sẵn, mà không chịu hoà đồng thì bị thụt lùi. Cho nên bạn vô cái chỗ nào bạn thử đi, tu ở đây rồi bạn vô cái chỗ nào mà phải lễ nghi, phải dạy, phải quy y, bạn thấy nó nặng ngực bạn liền. Tôi đã tầm tới còn giam sự tầm tới. Bởi vì tôi có cái phần sáng suốt để suy tư tiến giải thì tôi phải nắm lấy cái sáng suốt đó để suy tư tiến giải, mới nói đi tới cái cực thanh cực tịnh được, chứ còn y lại cái pháp này, cái bùa kia mà để cho bạn thanh tịnh, thì cái chuyện đó không có, không bao giờ đạt được. Cho nên chúng ta tu là chấp nhận sửa, phải đi trong đường lối đại hùng. Cha Mẹ sanh tôi cái tập quán như vậy là tôi bằng lòng, nhất định tôi cương quyết tôi sửa, sửa cho kỳ được từ cái nặng đi tới cái nhẹ, từ cái thanh đi tới cái sáng suốt, phải đại lực tôi mới thường xuyên làm việc cho tôi trong cái khối cộng đồng của tiểu thiên địa này, mới hoà cảm với vũ trụ được. Đại từ bi là phải đem cái sáng suốt ở bên trên, thanh khí điển ở bên trên, đem bố hóa cho vạn linh trong tiểu thiên địa này, chứ không nên mà tu chấp lễ, chấp văn thét rồi kẹt luôn không có tiến.

Sau cái màn công phu cụ thấy mặt mày cụ rọi kiếng thấy nó thơi thới, nó tươi hơn hồi trước, soi hồn làm pháp luân đã rồi, đứng ra dòm thấy cái mặt nó tươi.

(Trích từ băng giảng của Đức Thầy -- Sài gòn ngày 30/03/1975)

Sinh Hoạt Bạn Đạo Thế Giới

Thông Báo Của Ban Tổ Chức Đại Hội Du Hành Đạo Pháp

Về Việc: Đổi Trương Mục của Đại Hội “Du Hành Đạo Pháp”

Ban Tổ Chức Đại Hội “Du Hành Đạo Pháp” đã có một trương mục mới cho Đại Hội. Chúng tôi đã gửi một lá thư trình bày việc này lên Đức Thầy, là người đứng ra tổ chức Đại Hội, để xin chỉ dạy. Và qua điện thoại, Đức Thầy nói: “*Các con đã làm đúng rồi, đúng rồi*”.

Do đó, chúng tôi xin thông báo đến quý bạn đạo một vài chi tiết như sau:

1. Hội Ái Hữu Vô Vi New York đã cho mượn tên Hội và mở một trương mục với số account riêng biệt dành cho Đại Hội Du Hành Đạo Pháp, cho nên tất cả những Chi Phiếu, Cashier Check, Money Order, xin ghi trả cho: **VOVI FRIENDSHIP ASSOCIATION OF NEW YORK**. Riêng các bạn đạo chuyển tiền thẳng vào ngân hàng (wire transfer), chúng tôi sẽ liên lạc riêng với các bạn đạo đó để cho biết thêm chi tiết.
2. Xin quý bạn đạo vui lòng đóng tiền đợt chót **trước ngày 16 tháng 5** để chúng tôi có thì giờ tổng kết sổ sách với hãng tàu.
3. Lưu Ý: Về dịch cúm heo tại Mexico hiện nay. Xin các bạn yên tâm. Vì để bảo đảm an toàn tối đa về sức khoẻ của hành khách, hãng tàu Carnival Cruise sẽ thay đổi lộ trình cho các chuyến du thuyền Carnival Splendor tùy theo trường hợp và tình trạng y tế trong thời điểm đó. Xin quý bạn đạo vào mạng sau đây để biết thêm chi tiết: http://www.carnival.com/cms/fun/cruise_control/itinerary_updates.aspx

Thành thật cảm ơn quý bạn đạo.

Ban Tổ Chức Đại Hội Du Hành Đạo Pháp

Đính kèm: Thư của Ban Tổ Chức Đại Hội gửi Đức Thầy về việc đổi trương mục Đại Hội.

San Diego, ngày 30 tháng 4 năm 2009

Về việc : **Dời Trương mục ngân hàng** của Đại Hội “Du Hành Đạo Pháp”.

Kính Thưa Đức Thầy,

Sau khi được Đức Thầy giao phó trách nhiệm tổ chức Đại Hội “Du Hành Đạo Pháp” cho 9 anh em chúng con với câu kim chỉ nam nhắn nhủ là: “*Sẽ có rất nhiều trở ngại cho đến khi thuyền nhỏ neo rời bến thì mới bình yên*”. Anh em chúng con luôn luôn ghi nhớ lời chỉ dạy này cũng như tôn trọng nguyên tắc và luật pháp để thi hành công việc.

Nhờ sự hỗ trợ cũng như quang chiếu của Bề Trên và Đức Thầy nên tất cả trở ngại và thử thách đều được giải quyết một cách thuận tiện và êm đẹp.

Cho tới hôm nay, vì anh Huỳnh Tấn Lộc, tân Hội Trưởng Hội Ái Hữu Vô Vi Nam Cali đã không thể đáp ứng yêu cầu của Ban Tổ Chức Đại Hội “Du Hành Đạo Pháp” về việc cho mượn danh nghĩa của Hội để duy trì trương mục trên. Do đó, anh em trong Ban Tổ Chức chúng con đã quyết định sẽ dời trương mục ngân hàng của Đại Hội “Du Hành Đạo Pháp” mà anh cựu hội trưởng Dương Như Tùng đã cho phép mượn danh để làm việc trong quá khứ, chuyển sang trương mục của Hội Ái Hữu Vô Vi New York.

Đây là quyết định hợp tình và hợp pháp. Trước là không trì trệ việc tổ chức Đại Hội “Du Hành Đạo Pháp”, sau là giúp anh tân Hội Trưởng Nam Cali Huỳnh Tấn Lộc giải tỏa được nỗi lo âu của anh về những khó khăn đối với luật pháp, nếu có, trong tương lai. Chúng con kính xin Đức Thầy chỉ giáo vì Đại Hội là do chính Đức Thầy đứng ra tổ chức và chỉ thị của Đức Thầy sẽ là quyết định tối cao cho tất cả những chương trình làm việc trong cộng đồng Vô Vi.

Chúng con thành thật xin lỗi đã làm phiền đến Đức Thầy. Chúng con kính chúc Đức Thầy vạn an và luôn luôn soi sáng cho sự phát tâm phục vụ cho chung của anh em chúng con.

Kính Thưa,

Ban Tổ Chức Đại Hội “Du Hành Đạo Pháp”



TÀ NIỆM

Có một lần mình nghe băng giảng của Thầy có câu : “Ý tà không có lấy gì rước tà vào tâm, ý tà không có lấy gì rước ngoại xâm”. Thế thì tà niệm là gì?

Khi mình khởi lên một cái ý tham sân si dục với một người nào đó, một sự việc nào đó để đòi hỏi sự hưởng thụ dục vọng cho mình hay cho người thân của mình, hoặc lẽ có ác ý đều gọi là tà niệm.

Mang thân người, đương nhiên tà niệm phải khởi ra trong tâm, lúc đầu bản chất chỉ là những tư tưởng lăng xăng, lách xích, chuyển động thường xuyên gọi là tạp niệm, nhưng khi có mưu đồ vụ lợi để thỏa mãn sự ích kỷ bản thân nên tư tưởng đó biến thành tà niệm.

Khi tà niệm được thực hiện qua hành động thì duyên nghiệp đã được chương dưỡng hình thành, hễ tạo nhân là sinh quả, luật sinh khắc ngũ hành bắt đầu vận chuyển, đưa người tạo nhân vào cơn lốc xoáy định mệnh cho tròn chu kỳ vay trả, ăn miếng phải trả miếng, tà niệm càng nhiều thì hậu quả nghiệp lực càng nhiều, thì khổ nạn sẽ tới tấp, tới chừng nào người tạo nhân cảm thấy mệt mỏi, rã rời thân tâm, không còn chịu đựng được nữa buộc lòng phải la làng, than vãn với Trời Phật, không hiểu tại sao con ăn hiền ở lành mà con “te tua” quá vậy! Rồi từ từ mới suy nghĩ lại mà tìm hiểu tại sao mình khổ, mình sai sót ở chỗ nào mà ngày hôm nay mình lại thọ bệnh nạn, lúc đó mới tìm về nẻo đạo, mượn một giáo pháp nào đó để hóa giải sau một thời gian mình đã lỡ bước những vết chân thẳng trầm trong vòng đời hư ảo.

Đoạn trường ai có qua cầu mới hay! Có khổ nạn mới thức tâm mà sám hối những gì do tà niệm dẫn dắt để tạo quá nhiều nghiệp chướng, rồi mình luôn hứa với Trời Phật là từ đây về sau con gắng tu hành, không dám tái phạm nữa, không để tà niệm lôi kéo nữa.

Viết lên đây không phải để là để chê trách hay phê phán những hành giả đang bị luật nhân quả giày xéo, mà cho rằng người này tà niệm quá nhiều phải thọ lãnh báo ứng, cái điều cần thiết là mình phải hiểu biết, thông cảm là trong duyên nghiệp của họ thì bắt buộc phải có cái nhìn như vậy để có một hoàn cảnh khó khăn như vậy, chớ vội cho rằng mình hay, tu khá hay căn cơ cao. Không phải vậy đâu! Đó cũng là một ý niệm trong một góc cạnh của tà niệm mà thôi!

Cho nên tà niệm đều có mặt ở trong mỗi tâm trí của chúng ta, chỉ cần gặp duyên là nó khởi ngay. Bản thân mình là người tu phải đặt niềm tin vào giáo pháp thường hằng, có nghĩa là đi đứng nằm ngồi gắng thường xuyên trừ niệm, để chi? Để lúc gặp duyên tà niệm khởi, thì dùng nguyên ý Nam Mô A Di Đà Phật ngăn chặn lại liền, được bao nhiêu hay bấy nhiêu. Khi viết hay nói thì dễ hơn làm, tuy nhiên trong thời điểm xói đục đó mới chứng minh được ý chí và đạo hạnh của một người tu.

Thật ra, một con người còn mang xác phàm thì những đòi hỏi của cơ tạng ắt phải có, nhưng mình thấy tận cùng của đam mê là cực điểm của ngu khờ, tâm trí mờ mịt vì vô minh đã che khuất hoàn toàn, đó là mầm bệnh khiến tà niệm phát sinh rồi sa đoạ vào vòng nghiệp quả, trên đường đạo thành bại cũng do mình, Phật đi Phật biết đường về, mình đi lạc lối vô minh do mình, cho nên nếu có hưởng một phần si mê dục lạc của kiếp sống phù hoa cũng tốt, cũng có thêm kinh nghiệm tu học nhưng phải thức giác mà quay về nẻo sáng, đó là con đường Thầy Tổ đã đi, và đó là con đường mình phải đi.

Hạt mưa lất phất ven đường,
Hỏi rằng hành giả còn vương nẻo đời ?
Mưu tìm lạc thú sâu vơi,
Hay lòng đã thức về nơi Phật Đà ?

Tao Đàn Phú Nhuận, 02-11-2008

Thiền sinh Phương.

Vườn Thơ Bạn Đạo

VẠN SỰ QUY KHÔNG

Vạn sự trên đời bởi nhứt không
Người tu đừng để vướng vô vòng
Có không huyền biến tùy phương tiện
Nay mất mai còn rốt cuộc không.

TĐ. Phú Nhuận, 12-10-2008
Thiền Đăng



NHỚ BẠN QUÊ

Từ thuở chia tay, mãi tới nay
Thơ từ, ngày một vắng tin mai
Nay về quê cũ, lòng xao xuyến
Nhớ cảnh, nhớ người, mãi đổi thay
Thăm thăm chân mây, nắng đợi chờ
Chiều rơi chậm chậm, cảnh phai mờ
Một cánh chim bay hồn cô lữ
Tìm về tổ ấm lúc chiều thơ
Quê cũ trở về, buồn dằng dai
Hỏi thăm, bạn cũ chẳng còn ai
Trăm mối u buồn, càng se sắt
Kẻ mất, người còn, thăm vắng lai
Anh mất nụ cười, sao dở dang ?
Còn vài bạn cũ, sống cơ hàn
Bao nhiêu triu mến đầy tình cảm
Trải rộng bao la, khắp bạc ngàn.

TĐ. Phú Nhuận, 02-05-2009
Huệ Tâm (Thủ Đức)



TỰ GIÁC (QUÝ TÂM TỰ GIÁC LÀ SAO ?)

Tự giác không ngu tự mình tu
Ở chi cảnh thế khổ như tù
Thế gian gian xảo đầy dối trá
Tham thiền nhập định khỏi lu bu

Huệ Khai

ĐƯỜNG VỀ KHAI KHÓA TUẦN CHÂU

Sương khuya, nắng hạt trên cành,
Đoàn Vô Vi đến biển gần Hạ Long.
Mưa phùn từng đám đèo bông,
Theo ngày khai mạc, sống chung pháp Thiền.
Trời thương rải nắng bình yên,
Tổ, Thầy rủ phước, ban duyên an bình,
Đường về Quan Họ: Bắc Ninh,
Tuần Châu, phong cảnh hữu tình đón ai?
Cha thương dẫn lối học bài,
Thầy về cố quốc, an khai lòng người...
Mồng chín, tháng tư, đẹp trời,
Cháu con Âu Lạc, nhớ lời Tổ khuyên:
Nhẫn – Hoà, giềng mối pháp Thiền,
Cầu cho bạn đạo, sánh Tiên dưới Trần,
Giác Thức, đón bạn tri âm,
Phương Nam, tri kỷ, tung bừng kết giao.
Sống chung, “Hội Tự” bàn đào,
“Chung Vui” một khóa: thanh tao, chân tình,
Thầy về, khuyên bảo, bạn mình:
“Không ồn – Trật tự – Thanh khuynh”, hưởng hoà.
Năm ngày, bốn tối, triển khai,
Bạn ơi! Cố gắng dùi mài điển tâm.
Tu Thiền, niệm Phật ân cần,
Đêm, ngày luôn nhớ, giữ tâm tịnh bình,
Niệm hành, tâm hướng Cha mình.
Chúc cho tất cả, đạt tình: -Yêu Thương ...

Tuần Châu, 07:30am, 09-04-2009.
Trần Kiên Hoa



HÀNH HƯƠNG LỊCH SỬ
(Thầy về VN 11-03-2009)

Thầy về, đâu phải đi chơi
Thầy về cứu độ cảnh đời tang thương
Cơ Trời sàng sảy tai ương
Muôn trùng ách nạn khác thường nay mai
Thầy về gánh bớt nạn tai
Cứu người tâm đạo, đổi thay thế trần
Vượt qua khổ cảnh tang bồng
Đất Trời xoay chuyển muôn phần góm ghê
Chánh chơn thoát nạn ... cận kề (trong gang tấc)
Ác gian lãnh đủ nhiều khê đọa đầy
Long Hoa mở hội là đây !?
Khai màn tuyển chọn tâm đầy thiện chơn
Mình ơi ta gắng nhiều hơn
Sửa tâm thanh tịnh vượt cơn hiểm này
Thương yêu, tha thứ, gương Thầy
Gắng hành, gắng niệm cho đầy Đạo Tâm
Vĩ Kiên Di Lạc không lằm
Thầy là Giáo Chủ ngàn năm Đạo Vàng
Thầy đang cứu độ trần gian
Hy sinh giúp đỡ tuôn tràn độ tha
Khắp trong thế giới ta bà
Thầy đi hóa giải trược tà, độ an
Thức tâm sanh chúng từ tăng
Khuyến Thiện, Niệm Phật cao tăng thiện duyên
Dựng xây Thánh Địa Việt Nam
Đón mừng Thánh Đức ngàn năm an bình
Đất Trời tươi đẹp điển lành
Tích tồn Tiên Thánh rạng danh Lạc Hồng
Chờ xem Nam Việt mùa Rong
Rước Thầy Di Lạc – Sĩ Hằng – Vĩ Kiên
Về xây tâm đạo chơn hiền
Ngàn năm trần thế Kỷ Nguyên Đại Đồng
Người người hướng thiện tâm không
Thật thà chất phát thuận lòng Trời cao
Rất rỗng Bích Ngọc mai sau
Giống dòng Tiên Thánh rạt rào yêu thương
Trở về Thánh Đức Thượng Ngươn
Việt Nam gương sáng bốn phương học thiện
Vô Vi Pháp Lý chánh truyền
Chỉ còn một mối quy nguyên Đạo Trời
Thương yêu tha thứ sáng ngời
Gương Thầy Di Lạc đời đời vinh quang.

Thanh Đa, 26-03-2009
Tư Ốch Chợ Đồi

Thi Ca của Đức Thầy

Sài Gòn, ngày 29 tháng 08 năm 1970

Tham sân tiêu diệt tình giao cảm
Thế sự đứng điều khó thuyết đàm
Luận xét đôi hàng minh thiện giải
Trùng tu phước đức diệt tham lam

Tranh nhau sát hại bàng hoàng
Cơ hàn mới thấy khó an nỗi lòng
Bày ra những chuyện tham tòng
Bất minh duyên có của vòng chuyển luân
Chạy theo chiều hướng chung quần
Tham sân động loạn các tầng bất an
Cho mình là quý là sang
Nhưng không tạo được cảnh an cho lòng
Vui buồn lẫn lộn chẳng xong
Tham sân tăng cấp cơ càng khổ đau
Thiên cơ rất đổi nhiệm màu
Tâm người cũng có cơ cầu tiến thẳng
Vì tham mới đổi bản khoản
Tình thương tạm gác cần nhàn thở than
Muốn yên gặt bỏ lời trâng
Tu tâm dưỡng tánh mới an nỗi lòng
Bình tâm tự xét độ phong
Phòng khi tai nạn mới hồng chuyển thân
Tu lâu phước đức tiến lần
Khai thông đời đạo kiệm cần tiến tu
Diệt tham diệt dữ diệt mù
Không không làm chủ vượt xu hướng đời.

Lương Sĩ Hằng - Vô Kiền